

dette Lovforslag maa vedtages som en Consequents af en tidligere — maaskee mindre heldig — vedtagen Bestemmelse og ingenlunde kan medføre nogen Fare som givende et Præcedens, der vilde kræve større Offre. Det er, efter min Mening, dog ganske klart, at netop det Samme, som Loven af 19de Februar 1861 § 2 for de 9 Fæstefamiliers Bedkommende har stræbt hen til, nemlig, at samtidigt med, at Selveiendom overhovedet fremmes, skal ogsaa Familien bevares ved Gaarden, netop det Samme, siger jeg, eller dog saavidt muligt noget Tilsvarende, er det, dette Lovforslag vil opnaae for den 10de Families Bedkommende. Jeg troer altsaa, at den Betragtning er rigtigere og sundere, at dette Lovforslag er en Consequents af Loven af 19de Februar 1861, og at der ikke er nogen Frygt for, at dets Vedtagelse skulde medføre særlige Consequenser.

Alberti: Jeg kan dog ikke paastjonne den Moderation, som det ærede Medlem for Narhuus Amts 1ste Valgkreds (Winther) saawentet har vist i denne Sag. Jeg kan sige: uventet, thi han er jo Indbringer af Hovedlovsforslaget om Fæstefløstningen, og man skulde efter den Stilling, han der indtager, antage, at han fremfor alle Andre vilde have dette Punkt om Fæstetvangen, rettet paa Bøndejord, gennemført reent. Men jeg siger, at jeg ikke kan paastjonne denne Moderation, saa vist som ingen af Ministrene har sagt, at Vedtagelsen af Fleertallets Forslag under Nr. 1 skulde være en Betingelse for Lovens Udgivelse, men ligesaa vist kan det ærede Medlem for Narhuus Amts 1ste Valgkreds ikke forudsee, hvilken Beslutning Landstinget vil tage om Spørgsmaalet, og jeg troer derfor, at det ærede Medlems Advarsel imod mig i den Henseende mangler tilstrækkelig Grund; — om han forlader sit Standpunkt i Sagen, maa være hans Sag overfor den almindelige Bestemmelse. — Med Hensyn til den høitærede Finanzministers Forsvar for hans Endringsforslag til § 1 maa jeg bemærke, at Loven af 8de April 1851 om Selveiendoms Indførelse paa Domainerne vistnok kun tilfører den første Selveier og hans Enke Nopsigelig-
hed; men saaledes som denne Lov hidtil er

bleven anvendt, troer jeg, at man har anseet Nopsigelig-
hed for en staaende Regel fra Eier til Eier; idetmindste er der mig personlig bekendt mange Exempler paa, at en Prioritet, der blev stiftet ved Selveiendomsloven af 1851, er gaaet over igjennem flere Besiddere, uden at de have været i Slægtskab med den første Erhverver, og lignende Exempler kjender jeg i stort Antal fra Sorø Academies Fæstegods. Jeg vilde derfor have anseet det for ønskeligere, om den høitærede Finanzministers Forslag var gaaet i Retning ikke af Lovens Bogstav, men af Lovens Anvendelse gjennem de forskjellige Ministerier; i saa Fald vilde Tidsgrendefen ikke absolut være bleven betinget af Familiens vedblivende Besiddelse af Eiendommen. Naar den høitærede Minister henviste til Loven af 1851, maa jeg dertil gjøre den Bemærkning, at de Capitaler, som Staten fik udestaaende i Bøndersteder efter Loven af 1851, vare betryggede ved en meget stærkere Pantet end den Pantet, som Statskassen faaer efter dette Lovforslag; thi efter dette Lovforslag vil Pantet kun blive en secundair medens Loven af 1851 altid stiftede en første Pantet. Der vil altsaa, hvergang der i Ministeriet spørges, om en Capital efter denne Lov skal forblive udestaaende, langt lettere falde en Resoluition for, at den skal udbetales, end Tilfældet vil være efter Loven af 1851. Jeg siger derfor, at dersom man ikke vil gjøre Virkningen af dette Forslag tilfældig, saaledes at en Fæstefamilie beholder Belgjeringen deraf i en kort Tid, imedens en anden Fæstefamilie beholder den i lang Tid — det er knyttet til Besiddelsen og ikke blot til Familiens Vedvarende — skal man ikke følge det Forslag, som Ministeren har opstillet under Nr. 1; men naar man vil gjøre Lovens Virkning eens for Fæsternerne, saa skal man, saaledes som i det vedtagne Forslag, gjøre Tilbagebetalingen afhængig af et bestemt Naremaal. Jeg troer derfor, at hvad man end ellers vil vedtage af Udvalgets Fleertals Forslag, vil Forkastelsen af Ministerens Forslag til § 1 medføre, at Lovens Virkning bliver langt mere ligelig.

A. Sage: Den høitærede Minister yt-
trede i Begyndelsen af sit Foredrag, at det